

Sygn. akt II PK 273/04

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa C. .
przeciwko Szkole Podstawowej w B.
o nawiązanie stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2005 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w S.
z dnia 16 czerwca 2004 r., sygn. akt VI Pa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

C. J. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 16 czerwca 2004 r., VI Pa .../03, oddalający jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w G. z dnia 19 sierpnia 2003 r., P 299/02, oddalającego powództwo o nawiązanie stosunku pracy. Wskazując jako podstawę kasacji naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 1, art. 10 i art. 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz zmianie niektórych ustaw (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 112, poz. 980 ze zm.) oraz art. 42 k.p.,

pełnomocnik strony skarżącej wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: a. Zobowiązanie pozwanego do dokonania zmiany łączącej strony umowy o pracę poprzez powierzenie pracy w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika obsługi za wynagrodzeniem minimum 920 złotych brutto wynagrodzenia zasadniczego, przy niezmienionych pozostałych warunkach umowy o pracę; b. Zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania za naruszenie dyspozycji art. 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy i zmianie niektórych ustaw – w kwocie 460 [...] złotych za każdy miesiąc poczynawszy od września 2002 r. do dnia realizacji roszczenia określonego w pkt. 1”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu – Sądowi Pracy w S.”, oraz o „zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje oraz za instancję kasacyjną – według norm przepisanych”. Jego zdaniem, okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji jest występowanie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy w stanie prawnym sprzed 1 lipca 2003 r. art. 12 ustawy z dnia 8 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy – kształtował przysługujące pracownikowi roszczenie o ponowne nawiązanie stosunku pracy tylko w przypadku, gdy pracodawca podejmuje decyzje o ponownym zatrudnieniu pracowników w tej samej grupie zawodowej po ustaniu stosunku pracy z danym pracownikiem, czy też roszczenie ukształtowane tym przepisem przysługuje pracownikowi zwolnionemu z przyczyn określonych w art. 1 ust. 1 ustawy w przypadku ponownego zatrudnienia pracowników w tej samej grupie zawodowej także w okresie pomiędzy złożeniem oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem a ustaniem stosunku pracy w wyniku tego oświadczenia woli”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była kwestia zasadności zastosowania wobec C. J. przepisów ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw. Podniesione w kasacji zarzuty dotyczące naruszenia art. 1, art. 10 i art. 12 powołanej ustawy oraz art. 42 k.p., nie uzasadniają jej rozpoznania. Pełnomocnik strony skarżącej nie określił bowiem na czym konkretnie polegało naruszenie tych przepisów oraz czy i jaki wpływ mogło ono mieć na wynik sprawy. Przedstawiona w kasacji okoliczność nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie wymagałoby interwencji Sądu Najwyższego. Powołane w *petitum* skargi kasacyjnej przepisy zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i - przede wszystkim - w bogatym, utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie budzą one wątpliwości interpretacyjnych i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.